

Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma. (Mk 8, 34)

(Andrej Rusnák) Takýto nekompromisný postoj žiada Ježiš od každého, kto ho chce nasledovať. V ľudskom živote sú možné dva smery, ktorými sa ľudia uberajú do večnosti, a to smer, ktorý odvádza človeka od Boha, a smer, ktorý ho k Bohu privádza. Isteže, ten prvý smer je pohodlnejší, ale zaiste aj plný hrôzy. Ľudské dejiny možno prirovnať k oceánu, ktorý svojím ustavičným vlnením vynáša na brehy nové problémy: vlnu sexuality, vlnu drog, vlnu protestov, vlnu terorizmu, vlny vojen. To sú iba niektoré z problémov. Už samotná spomienka na ohavnosti, ktoré sa na tejto ceste smrti páchajú, mala by otriasť každým statočným človekom, aby sa chránil čo len vstúpiť na túto cestu hrôzy.

Druhá cesta, cesta s krížom, ktorá privádza k Bohu, je na prvý pohľad drsná a strmá, ale všetci, ktorí po nej odhodlane kráčajú, pociťujú vo svojom srdci pokoj a silu, nachádzajú Kristovo svetlo. Teda nezhadzujme svoj kríž z pleca, neprotivme sa Božej ceste. Veď je to jediný rebrík, ktorý možno oprieť o nebo. Miesto toho, aby sme ho zhadzovali, nosme ho stále so sebou, pretože nevieme, ktorý bod na zemi nám určil Boh za Golgotu - za miesto výstupu do jeho slávy.

(Zamyslenie pre východný obrad z [Časopisu Slovo](#).)